

P. Petr Piřha

P. Petr Piřha (1938) je český katolický kněz, bohemista, lingvista a pedagog. V letech 1992–1994 zastával post ministra školství v první vládě Václava Klause, kam byl delegován coby nestraníř Křesřanskodemokratickou stranou.

Je autorem řady odborných a populárně naučných knih z oblasti výchovy, učení a lingvistiky a jedním ze zakladatelů české matematické lingvistiky. Také sepsal řadu životopisů významných osobností katolické církve, jako např. sv. J. N. Neumanna, Zdislavy z Lemberka či Jana Sarkandra.

Za své dílo obdržel řadu ocenění, mimo jiné *New Europe Prize* a Komenského medaili UNESCO.

Vystudoval český jazyk, obecnou lingvistiku a historii na FF UK, roku 1966 získal titul kandidáta věd. Soukromě vystudoval katolickou teologii, na kněze byl tajně vysvěcen v Nizozemsku, roku 1969. Začátkem 70. let 20. století působil v Leidenu.

V letech 1962-1990 působil na MFF UK a spolu s P. Sgallem, J. Panevovou a E. Hajičovou se zasloužil o zrod oboru matematická lingvistika. Přednášel na brněnské univerzitě, kde se roku 1991 habilitoval. Od roku 1990 byl vedoucím katedry občanské výchovy na PedF UK, od roku 1992 jako profesor. Reformoval studium učitelství v tomto oboru a zpracoval vzdělávací projekty "Obecná škola" a „Občanská škola“ pro základní školy.

Roku 1998 odešel do penze, nyní působí jako poradce pražského arcibiskupa. Je historickým a kulturním poradcem společnosti Numismatika. Zabývá se publicistikou, odbornými a popularizačními přednáškami, poradenství a duchovní službou.

(Wikipedia, www.poustevnik-pitha.cz)

František Gregor Emmert

František Gregor Emmert (1940) je hudební skladatel, autor divadelní i televizní scénické hudby. V letech 1975 - 2012 byl pedagogem kompozice a do roku 2006 profesorem Janáčkovy akademie múzických umění (JAMU).

František Gregor Emmert se narodil ve Dvojhradí. Studovat odešel roku 1954 do Prahy, kde nejprve absolvoval Vyšší hudebně pedagogickou školu. Poté studoval klavír (u prof. Lva Esche) a kompozici na Pražské konzervatoři. Ve studiu skladby pokračoval na JAMU v Brně u prof. Jana Kapra a v rámci umělecké aspirantury u prof. Miloslava Iřtvana.

Po skončení aspirantury byl přijat na JAMU jako odborný asistent pro hudební teorii, kde od roku 1975 vyučoval hlavní obor skladba. Emmert se dobral ke stylu tvořícímu jakousi alternativu k "brněnské kompoziční škole" reprezentované zejména tvůrci

racionálně či numericky komponované hudby a hlásí se k němu jako ke svému vzoru nejvýznamnější tvůrci následující brněnské skladatelské generace.

V 70. letech se Emmert vyprofiloval také jako jeden z dvorních autorů scénické hudby pro brněnské Divadlo Husa na provázku. Vytvořil pro ně například hudbu k inscenaci Dostojevského Běsů. Emmert je také autorem hudby k několika filmům. Skladatelsky se prosadil především v oblasti symfonické, jeho dosavadních 25 dokončených symfonií jej řadí do čela českých symfoniků druhé poloviny 20. století. Komorní a vokální hudba posledních dvaceti let je postupně prostoupena duchovní inspirací katolickou vírou a mystikou.

Počátkem 90. let habilitován na docenta, v roce 2006 jmenován profesorem.

(Wikipedia, www.musicbase.cz, www.umeleckabeseda.cz)

Jiří Pavlica

Jiří Pavlica (1953) je moravský zpěvák, houslista, hudební skladatel, aranžér folklórní hudby a umělecký vedoucí folklórního souboru *Hradišťan* (od roku 1978).

Narodil se v Uherském Hradišti, vystudoval hudební vědu a teorii kultury na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci (1973–78) a obor housle na konzervatoři v Brně u Pavla Kyncla a Stanislava Tomáška (1975–79). Vzdělání si rozšířil doplňkovým studiem skladby na JAMU u Arnošta Parsche a Zdeňka Pololánika (1993–95).

Jiří Pavlica má za sebou výraznou hudební činnost: bohatou diskografii s vlastními autorskými projekty, četná autorství filmové a divadelní hudby, pravidelné koncerty doma i v zahraničí. Získal odborná ocenění (cena Českého hudebního fondu, ceny z mezinárodní rozhlasové soutěže Prix Bratislava, cenu nezávislých novinářů Žlutá ponorka aj.) i několik „zlatých desek“ za nejprodávanější alba (např. *Ozvěny duše*, *Mys Dobré naděje* – ve spolupráci s jihoafrickým multiinstrumentalistou Dizu Plaatjiesem) a „platinovou desku“ (*O slunovratu* – na verše Jana Skácela).

O šíři jeho záběru a schopnosti spojovat lidi i projekty z různých hudebních břehů svědčí spolupráce s řadou zajímavých interpretů a souborů (Filharmonie Brno, Symfonický orch. hl. města Prahy FOK, Pražská komorní filharmonie, Komorní orchestr Leoše Janáčka Ostrava, Bambini di Praga, Spirituál kvintet, Emil Viklický, Vlasta Redl aj.), včetně zahraničních (Alistair Anderson - Velká Británie, Yas Kaz – Japonsko, Dizu Plaatjies - Jihoafrická republika).

(Wikipedia, www.ceskyhudebnislovník.cz)

P. Jan Matějka

P. Jan Matějka (1932) je kněz, teolog, člen Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze. Prof. ThDr. Jan Matějka pracoval jako sekretář národní české liturgické komise (od r. 1969), od r. 1971 potom řídil činnost Sekretariátu České liturgické komise. Od 1991 potom stál v čele nově založeného Liturgického institutu v Praze. Rovněž byl sekretářem liturgické komise při ČBK.

V 80. letech přednášel na litoměřické teologické fakultě. Od r. 1990 do r. 2003 působil na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy. Mj. se rovněž podílel na některých úpravách a výzkumech spjatých především s ostatky uloženými ve svatovítské katedrále. Člen komise pro vyzdvižení a ohledání ostatků 14 pražských františkánských mučedníků.

Je autorem překladů např. některých liturgických textů po II. vatikánském koncilu.

(Wikipedie, knihovna Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze)

Miloš Doležal

Miloš Doležal (1970) je český básník, spisovatel a publicista.

Vystudoval obor nakladatelství na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy (1988–1992). Je bývalým redaktor Perspektiv (1991–1993) Katolického týdeníku, s nimiž často spolupracuje, a redaktorem Českého rozhlasu (od r. 1998). Je autorem a spoluautorem řady oceňovaných rozhlasových pořadů a dokumentů zabývajících se druhou světovou válkou a komunistickým terorem v Československu.

Vydal básnickou sbírku Podivice (Arca Jimfa, 1995; Atlantis, 1997), soubor básní Kamení (Martin Dyrink, 1996), básnické sbírky Obec (Atlantis, 1996), Les (Atlantis, 1998), Čas dýmu (2003) a Sansepolcro (Arbor vitae, 2004); dále knihy fejetonů České feferony (Atlantis, 2000) a tři knihy rozhovorů s vězni komunistických a nacistických lágrů Cesty Božím (ne)časem (2003), Prosil jsem a přiletěla moucha (2004) a Proti zlému krompáč a lopata (2006).

Připravil k vydání memoáry Antonína Bradny *Zaradoval jsem se. Zásadní biografie Jako bychom dnes zemřít měli*, pojednávající o životě a smrti faráře Josefa Toufara, získala v anketě Lidových novin v roce 2012 ocenění Kniha roku.

(Wikipedie, www.rozhlas.cz)

Raymond a Clarice Marik Snokhous

Manželé z texaského Westu, města s velkou komunitou obyvatel českého původu, které bylo nedávno postiženo ničivým výbuchem zdejší továrny. Podporovatelé a organizátoři českého krajanského života v Texasu. Raymond Snokhous je Generální honorární konzul České republiky v Texasu a mimo mnoha jiných aktivit se podílí se na fungování The Texas Czech Heritage and Cultural Center (TCHCC), která je

v texaském La Grange. Jedná se o knihovnu, muzeum a archiv, které slouží nejen Čechům žijícím po celém Texasu, ale všem zájemcům o naši kulturu.

Věnuje se advokacii. Byl činný v energetice. Manželé Snokhousevi mj. finančně podporují opravy několika vesnických kostelíků v ČR. R. Snokhouse oceněn ministerstvem zahraničí cenou Gratias Agit, a to v roce 2011.

(<http://www.czechtexas.org/about-us.html>; sborník ceny Gratias Agit 2011)